

Denis Thériault

De verloofde van de postbode

ROMAN

Vertaald door Gertrud Maes
en Martine Woudt

MEULENHOF

In de Beukenstraat stonden voornamelijk esdoorns. Beuken stonden er eigenlijk nauwelijks, een gebrek aan logica in de naamgeving dat Tanja Schumpf de eerste keer dat ze erdoorheen liep wel was opgevallen, maar waar ze zich niet erg druk om maakte. Ondanks die botanische onnauwkeurigheid was het een leuke straat, met kleurige huizen, onregelmatige puntgevels en een dubbele rij hoge buitentrappen die de wijk Saint-Janvier-des-Âmes zo'n eigen karakter gaven. Tanja liep er 's ochtends op weg naar haar werk graag doorheen. Ze was serveerster in de Madelinot, een eenvoudig restaurant op de hoek van de Beukenstraat en de Sint-Goedelestraat. Het was zomer in Montreal. Mooier weer dan in deze augustusmaand van Tanja's drieëntwintigste levensjaar zou het nooit worden.

* *
*

's Ochtends was het altijd rustig in de Madelinot, maar tegen lunchtijd liep het restaurant in een oogwenk vol.

Dan liet Tanja zien wat ze kon: in de lunchpiek was ze op haar best, op dat moment werd ze super-Tanja, de snelste serveerster ten noorden van Mexico. Twee dagschotels voor tafel vier, twee friet met kaas en bruine saus en één pizza Hawaii voor zeven, een plak gehaktbrood aan de bar, een broodje tomaat voor meneer Grandpré, tafel twee... Rap en hoffelijk zorgde Tanja ervoor dat al die hongerige magen gevoed werden, maar daar liet ze het niet bij; ze deed veel meer dan haar taak van haar vereiste en leek gedreven door de ambitie het beroep van serveerster tot kunst te verheffen. Je moest eens zien hoe vlot ze rondliep, heen en weer dravend tussen de keuken en de tafeltjes, ook al had ze haar armen vol schalen. Behendig jonglerend met borden en glazen dekte ze een tafel in minder tijd dan nodig was om 'Wilt u de kaart?' te vragen, waarna ze als een gazelle achter de bar sprong en met zekere, sierlijke gebaren koffie inschonk. Als je Tanja zo bezig zag, leek het alsof je een acrobatische dansvoorstelling bijwoonde, met malende kaken en tikkend bestek als achtergrondmuziek. In de horecageschiedenis van Montreal had je zelden een serveerster aan het werk kunnen zien die zo vlug en stralend was. Vaak werd er aan Tanja gevraagd hoe ze het voor elkaar kreeg om overal tegelijkertijd te zijn, en altijd attent. Sommigen schreven die buitengewone efficiency toe aan haar Duitse genen, want Tanja kwam namelijk uit Beieren; haar jeugd had ze in de buurt van München doorgebracht, wat nog een beetje te horen was aan een licht Duits accent. Anderen verdachten haar van tovenarij of meenden dat ze de gave

van alomtegenwoordigheid bezat, iets waar Tanja om moest lachen. De verklaring voor haar dagelijkse prestatie was simpel: ze hield van haar vak. De sfeer in de Madelinot beviel haar en ze had respect voor haar klanten, ze zag het als haar plicht om het hun naar de zin te maken.

Vijf jaar eerder was Tanja in Montreal aangekomen om een universitaire studie te volgen en haar Frans te verbeteren, de tweede taal die ze op school had geleerd, maar in werkelijkheid was ze vooral gekomen om een jongen te ontmoeten die ze op internet had leren kennen. De jongen was tegengevallen, maar de stad vond ze leuk en ze had besloten er te gaan wonen. Wellicht zou Tanja niet haar hele leven serveerster blijven. In de toekomst zou ze haar studie, waar ze uit verveling mee was gestopt, waarschijnlijk wel een keer afmaken. Maar dat had geen haast: op dit moment bezorgde haar werk in de Madelinot haar een gelukkig gevoel van evenwicht, van harmonie met de wereld.

* *
*

Tanja Schumpf woonde in een rustige straat in de wijk Villeray. Haar appartement was klein maar gezellig, in warme kleuren geschilderd en voorzien van een open haard. Tanja bracht daar fijne avonden door, met romans lezen, films kijken en in alle rust voor zich uit dromen. Ze ging weinig uit – alleen op zaterdagavond, met haar vriendin Noémie, die trouwens haar enige echte vriendin was. Maar hoe vertrouwelijk ze ook met elkaar waren,

Tanja had het grote geheim dat haar sinds het voorjaar heftig in beroering bracht nog niet aan Noémie verteld: er was een man in haar leven. Tanja was heimelijk verliefd.

Elke dag om twaalf uur kwam hij binnen, in zijn onberispelijke postbode-uniform. Hij was lang, tamelijk mager, niet echt knap, maar door zijn zachte ogen en bescheiden glimlach viel Tanja als een blok voor hem. Hij heette Bilodo.

Hij wist niet dat Tanja weg van hem was. Hij was een verlegen jongen, net zo verlegen als zij, zo niet erger.

Welk weer het ook was, hij kwam zonder mankeren precies om twaalf uur binnenstappen, en Tanja, die een punctueel meisje was, hield van deze regelmaat. Hij was niet zoals de andere postbodes van het naburige postsorteercentrum, die als een luidruchtige groep kwamen lunchen, Tanja avances maakten en schuine moppen taptten. Bilodo was anders. Hij ging zelden bij zijn al te jolige collega's zitten. Hij nam liever plaats aan de bar en verorberde daar rustig zijn maaltijd, zonder iemand tot last te zijn. Tanja vond het geruuststellend als hij er was.

Na het toetje wijdde Bilodo zich aan zijn favoriete tijdverdrijf. Hij haalde een oefenschrift en pennen uit zijn tas en verdiepte zich in de kalligrafie, die verfijnde kunst

van het schoonschrijven. Tanja hield hem vanuit haar ooghoeken in de gaten, terwijl hij zijn best deed om bepaalde stukken van de menukaart of een paar regels uit een krantenartikel over te schrijven. Bilodo had lange, soepele vingers, en Tanja kon er geen genoeg van krijgen om gefascineerd toe te kijken hoe hij daarmee zijn pen vasthield. Zelf moest Tanja elke ochtend de dagschotel op het bord schrijven, en ze vervulde deze taak met zorg en in haar mooiste handschrift, in de hoop dat Bilodo het zou zien. Nadat ze informatie over kalligrafie had opgezocht, schreef ze de rekening voor hem in unciaal, een schrijfwijze die hij het liefst leek te gebruiken, en ondertekende die met 'Tanja', versierd met voorzichtige krullen. Bilodo kon het vast waarderen, want hij legde altijd een grote fooi neer.

Sinds Bilodo in haar leven was gekomen, had Tanja het gevoel dat haar bed elke nacht een stukje groeide en even uitgestrekt en koud werd als de Gobiwoestijn. Wanneer het gekwetter van de vogels haar wekte, was zijn glimlach het eerste waar ze aan dacht, en 's avonds voor ze in slaap viel dacht ze weer aan hem en aan zijn pianistenvingers, die de pen zo behendig hanteerden dat ze bloosde bij de fantasie dat diezelfde vingers haar lichaam verken- den... Over hem droomde ze overdag in de lege uren, als ze werkeloos bij de kassa stond; voor hem haastte ze zich om tien voor twaalf het toilet in, om te kijken of haar haar goed zat en om zich een beetje op te maken. Het beeld dat ze in de spiegel zag stelde haar niet tevreden. Tanja vond haar kin te lang en haar borsten te klein. Ze betreur-

de het dat ze niet sexyer was, maar vermoedde dat Bilodo wel door uiterlijkheden heen kon kijken. Ze deed haar best haar weinig opvallende charmes te compenseren door extra aardig te doen. Bij het toetje gaf ze hem altijd een dubbel stuk citroentaart.

* *
*

Hij hield iets verborgen, dat voelde Tanja. Lag er een drama verscholen in zijn verleden? Was hij door een groot ongeluk getroffen? Tanja speculeerde erover en besefte dat ze bijna niets van hem wist. Toch wist ze wel iets wat van kapitaal belang was: Bilodo was vrijgezel. Dat wist Tanja dankzij zijn collega's van de post, die hem daar vaak mee pestten. Waar lag Bilodo's hart? Wat deed hij 's nachts? Tanja stelde zich graag voor dat hij een monnikenbestaan leidde, gewijd aan de kalligrafie, en dat hij lichaam en geest voorbehield aan het gelukkige pelgrimmeisje dat de weg naar zijn ziel zou weten te vinden – een rol waar zij zichzelf geknipt voor vond. Maar hoe zat het met hem? Voelde hij iets voor haar? Tanja meende dat ze gegronde redenen had om aan te nemen dat ze hem niet onverschillig liet – want waarom kwam hij anders altijd dicht bij haar aan de bar zitten? Maar in werkelijkheid kon ze nergens zeker van zijn vanwege de chronische verlegenheid die hun beiden de mond snoerde. Moest ze Bilodo's glimlach als een uitnodiging beschouwen of was het alleen maar beleefdheid? Omdat ze het niet kon bepalen, keek Tanja de kat eerst maar eens uit de boom. Uit

angst Bilodo af te schrikken wachtte ze tot hij de eerste stap zou zetten.

Zo wachtte ze al bijna een halfjaar, en die vreemde status quo had eindeloos kunnen duren als het noodlot niet plotseling met een akelige grijns had ingegrepen en dood en verderf had gezaaid in de Beukenstraat.

* *
*

Het was de laatste dag van augustus, een onweersdag. De hemel was in de loop van de ochtend dreigender geworden en ten slotte kort voor twaalfven opengebarsten, met stortbuien en overstromende goten als gevolg. De elementen begonnen net te kalmeren toen Tanja, die druk bezig was, een ambulance hoorde langskomen. Met een blik op haar horloge constateerde ze dat het al tien over twaalf was, en dat verbaasde haar, want dit was de eerste keer dat Bilodo afweek van de punctualiteit waarmee hij altijd verscheen. Toen kwam Ulysses, een zwerver en vaste klant van de Madelinot, het restaurant binnenstormen. Heel opgewonden riep hij dat er een ongeluk was gebeurd: verderop, in de Beukenstraat, was iemand doodgereden door een vrachtwagen.

Omdat ze wist dat die straat deel uitmaakte van Bilodo's postronde, begonnen bij Tanja de alarmbellen te rinkelen. Na een aansporing om duidelijker te zijn vertelde Ulysses dat het slachtoffer een vaste klant van het restaurant was, en hij bevestigde dat er inderdaad postbodes ter plekke waren. Tanja voelde de grond onder

haar voeten wegzinken. Ze werd getroffen door de afschuwelijke zekerheid dat Bilodo van haar was weggerukt, dat alles voorbij was nog voor het was begonnen. Toen zei Ulysses dat de verongelukte ‘die vent met een baard en een rode bloem’ was. Aan die beschrijving kon maar één persoon voldoen, en Tanja kreeg weer adem, ontdaan te horen dat het slachtoffer Gaston Grandpré was, een klant die ze graag mocht, maar vooral opgelucht te weten dat Bilodo gespaard was gebleven.

Bilodo arriveerde tegen kwart over een, op de voet gevolgd door zijn collega Robert, een buslichter. Tanja wierp zich bijna in de armen van de jonge postbode, zo blij was ze hem ongedeerd te zien. Op Bilodo’s uniform zaten bloedvlekken. Robert, een kletsmajoor, vertelde in geuren en kleuren dat ze getuige waren geweest van het ongeluk. Het was vlak voor hun ogen gebeurd, tijdens het onweer, voor een brievenbus die de buslichter haastig van zijn inhoud aan het ontdoen was, en hij vertelde hoe Grandpré in de stortregen naar buiten was komen hollen om een brief te posten, de straat op was gerend zonder te zien dat er een vrachtwagen aankwam, en BAF! De arme man was al stervende toen ze zich over hem heen bogen; hij was in hun armen doodgegaan.

Bilodo zag er geschokt uit. Hij keek met een dramatische blik naar de lege plaats bij het raam, waar Grandpré altijd zat. Tanja was even bedroefd als hij. Ze zou de overledene missen. Ze zou terugverlangen naar Gaston Grandpré’s vriendelijkheid en naar zijn subtiële gevoel voor humor. Sinds ze in de Madelinot werkte, was de lite-